

Antroponimia în comunitățile bulgărești ortodoxe din România

Elena-Camelia ZĂBAVĂ

De-a lungul timpului istoria a demonstrat că poporul român este deosebit de tolerant, astfel că, pe teritoriul țării noastre, de veacuri, trăiesc alături de români și în armonie cu aceștia populații de etnii diferite. Astfel, conviețuiesc cu românii – albanezi, armeni, bulgari, cehi și slovaci, croați, evrei, germani, greci, italieni, macedoneni, maghiari, polonezi, rromi, ruși lipoveni, sârbi, tătari, turci, ucraineni. Această diversificată paletă etnică are ca rezultat coabitarea etnologică, lingvistică și literară a românilor majoritari cu minoritățile amintite.

Studiul de față își îndreaptă atenția asupra etnicilor bulgari, mai exact asupra antroponimiei din comunitățile bulgărești din România. Pentru a înțelege mai bine fenomenul antroponimic, considerăm necesară o scurtă incursiune în istoria emigrării bulgarilor în țara noastră.

În mare parte, etnicii bulgari din România de azi sunt urmași ai diasporei bulgare formată prin emigrarea de pe teritoriul bulgar la nord de Dunăre, în vremea stăpânirii otomane.

Astăzi, populația de etnie bulgară este divizată în două comunități distincte din punct de vedere istoric și organizatoric: a) comunitatea bulgarilor bănățeni – care sunt catolici – și b) cea a bulgarilor din sudul României, mai exact din Muntenia, Oltenia și Dobrogea, care sunt ortodocși.

Desigur, aceste grupări se caracterizează, cum este și firesc, prin asemănări și deosebiri. Ele au în comun originea etnică, graiul, unele elemente din cultura tradițională și mai ales caracterul agrar și se deosebesc prin așezare geografică, religie, particularități culturale și dialecte specifice.

a) Bulgarii din Banat constituie cea mai veche comunitate etnică bulgară din România. Ea apare ca urmare a emigrării în masă, la nord de Dunăre, a populației catolice bulgare din Ciprovți, oraș aflat în fostul spațiu iugoslav, după înfrângerea răscoalei din 1688. Puțin mai târziu, acestui val de emigranți li s-au adăugat bulgarii catolici din satele de pe malul Dunării, dintre orașele Șiștov și Nicopole. Aceștia mai erau cunoscuți și sub numele de *pavlikeni*.

După stabilirea lor în Banat în 1738-1741, această populație rămâne în granițele Imperiului Habsburgic, iar la sfârșitul primului război mondial, după reglementarea chestiunii Banatului între București și Belgrad, ei rămân, în mare majoritate, în cadrul statului român.

Gradul ridicat de dezvoltare economică și culturală a regiunii, structura demografică eterogenă a populației din acest spațiu geografic, privilegiile de care s-a bucurat populația în timpul habsburgilor, mai slabă presiune de asimilare la care au fost supuși și acțiunea bisericii catolice au favorizat prosperitatea comunității etnice a bulgarilor bănățeni.

Cultura originală, care conține și o formă scrisă, precum și ritul catolic au făcut din aceștia un grup etnic cu o puternică dorință de păstrare a propriei identități, iar ca expresie a acestui fapt este etnonimul *pavlikeni* sau *bulgari* – *pavlikeni* sub care ei sunt recunoscuți¹.

Populația de origine bulgară din Banat se regăsește în județele Arad și Timiș, în localități ca: Beșenova Veche (Star Beșenov) cunoscută oficial ca Dudeștii Vechi, în Brește și Vinga.

Bulgarii bănățeni vorbesc o limbă aparte, o formă codificată a dialectului bulgar oriental cu influențe lexicale din germană, maghiară, română și sârbo-croată.

b) Soarta populației de origine bulgară din Oltenia și Muntenia este mult diferită de cea a semenilor lor din Banat. Acest segment demografic a emigrat la nord de Dunăre îndeosebi spre sfârșitul secolului al XVIII-lea și începutul secolului al XIX-lea pentru a scăpa de presiunile autorităților otomane.

După cum sublinia și istoricul Constantin N. Velichi într-un studiu publicat în revista „Romanoslavica”, „Emigrarea bulgarilor la nord de Dunăre a fost un proces complex și îndelungat, care a durat aproape cinci veacuri, începând cu căderea poporului bulgar sub jugul otoman și încheindu-se odată cu eliberarea Bulgariei prin războiul din 1877-1878”².

Evident, cauza fundamentală a emigrării unei populații creștine din Imperiul Otoman trebuie căutată în situația economică, social-politică și culturală a acesteia.

În 1830, odată cu retragerea armatelor rusești, ca urmare a păcii de la Adrianopol se înregistrează o trecere masivă a populației bulgare la nord de Dunăre. Acum se refugiază în Țara Românească și în Rusia un număr foarte mare de familii din nord-estul Bulgariei, mai exact din jurul orașelor Sliven, Kotel, Iambol, Karnobat ș.a.³.

Aceste treceri la nord de Dunăre au atins cote maxime în timpul războaielor ruso-turce, mai ales cu prilejul celor din 1806-1812 și 1828-1829, războaie care au și favorizat cele două mari emigrații⁴. Procesul acesta nu se sfârșește aici, emigrările continuă și în deceniile următoare, până la sfârșitul războiului ruso-româno-turc din 1877-1878, dar în mod izolat⁵.

Au emigrat, trecând Dunărea, îndeosebi familiile bulgare mai înstărite din satele și orașele din imediata apropiere a fluviului.

Refugiații au fost întotdeauna bine primiți de populația autohtonă, iar statul a căutat să le faciliteze condiții de rămânere în Principate din două motive ușor de înțeles:

¹ Vezi <http://www.intercultural.ro/carti/interculturalitate/bulgari.html>; *Cercetările profesorului Stoiko Stoikov asupra graiului bulgarilor din Banat*, recenzie de Todor Ganev, în „Romanoslavica”, VI, 1962, p. 278-279.

² Constantin N. Velichi, *Emigrarea bulgarilor în Țara Românească în timpul războiului ruso-turc din 1806-1812*, în „Romanoslavica”, VIII, București, 1963, p. 27.

³ *Idem*, *România și renașterea bulgară*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1980, p. 51-52.

⁴ *Idem*, *Emigrări la nord și la sud de Dunăre în perioada 1828-1834*, în „Romanoslavica”, XI, București, 1965, p. 67. Potrivit surselor istorice prima mare emigrație a bulgarilor are loc între anii 1806-1812, cea de-a doua între anii 1828-1834.

⁵ *Ibidem*.

reprezentau o sursă de mână de lucru ieftină, iar pentru vistierie – sporirea numărului de contribuabili⁶.

Refugiații bulgari s-au așezat, în primul rând, în localitățile în care se stabiliseră conaționali lor în deceniile precedente, cei mai mulți în județele de la Dunăre, urmărind să rămână cât mai aproape de fluviu.

În general, au fost socotiți drept bulgari toți refugiații care au trecut la nord de Dunăre, fără a se ține cont de faptul că printre ei erau mulți români care emigraseră cu ceva timp înainte pe malul drept al fluviului. Desigur, ținând seama de cauze economice, sociale și politice binecunoscute, se poate afirma că cele mai numeroase sunt refugerile la nord de Dunăre ale bulgarilor ce se aflau sub directa stăpânire otomană⁷.

Populația bulgară care a emigrat în Țara Românească începând cu anul 1828 s-a bucurat pentru început de o primă scutire totală de impozite pe o perioadă de opt luni, ca apoi, în vara anului 1830, emigranții bulgari țărani să primească pământ, izlaz și loc de casă, fiind scutiți de orice dări timp de trei ani (1831-1833), iar pentru următorii șapte ani (1834-1840) plăteau pe jumătate, după care intrau în rândul birnicilor pământeni. La rândul lor, meseriașii și negustorii așezați în orașe au primit scutiri similare⁸. Tentați de aceste înlesniri și constrânși de situația economică internă precară, mulți bulgari vin și se stabilesc la nordul Dunării, unii definitiv, alții vremelnic.

Emigranții s-au așezat în diferite sate și orașe, căutând să se mențină cât mai multă vreme în comunități compacte. Cei mai mulți se ocupau cu agricultura și comerțul; dar structura lor socială era eterogenă, pe lângă agricultori, meseriași, medici sau profesori.

Privind documentele istorice care fac referire la emigrarea unui număr foarte mare de familii de bulgari la nord de Dunărea, se poate crea impresia unei prezențe masive a acestora, mai ales în regiunile din sudul țării, în Oltenia și Muntenia. Nu trebuie ignorat faptul că mulți dintre ei s-au reîntors în patria natală înainte chiar de 1878, când Bulgaria devine stat independent.

Localitățile mai importante din sud în care se poate întâlni populație de origine bulgară sunt: Băilești, Brebeni-Sârbi, Coteana-Sârbi, Corlătești-Sârbi, Caraula, Dâlga-Sârbi, Desa, Ciutura, Deveselu, Mârza, Mărăcini, Poiana Mare, Stoienești-Sârbi, Urzicuța (în Oltenia); Atârnați, Butculești, Băleni-Sârbi, Izvoarele, Teleorman, Calomfirești, Licurici, Corabia, Crângeni, Spătărei, Udeni-Sârbi, Puntea de Greci, Târgoviște, Afumați, Bila, Copaciu, Iepurești, Vărăști, Valea Dragului, Ceacu, Ciocănești, Plătărești, Hotarele, Dudești-Cioplea, Popești-Leordeni, Dobroiești, Brănești, Chiajna, Novi Sliven, Galați, Brăila (în Muntenia). Mai pot fi întâlniți bulgari și în Dobrogea, în localități ca: Caucagia, Pietrele, Babadag, Dunavăț, Vișina, Ciamurlia de Jos, Cerchezu, Enisala, Mila 23; și în Moldova la Buzău, Focșani, Râmnicu Sărat, Huși, Bârlad, Tecuci, Vaslui.

Bulgarii din Oltenia și Muntenia sunt denumiți *sârbi*. După cum se poate observa și din toponimele de mai sus, unele dintre ele au determinantul „Sârbi”. La o

⁶ *Idem*, *Emigrarea bulgarilor în Țara Românească în timpul războiului ruso-turc din 1806-1812*, în „Romanoslavica”, VIII, București, 1963, p. 31-32.

⁷ *Idem*, *Emigrări la nord și la sud de Dunăre în perioada 1828-1834*, în „Romanoslavica”, XI, București, 1965, p. 67-68.

⁸ *Idem*, *România și renașterea bulgară*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1980, p. 54.

primă analiză se poate afirma că este vorba despre o confuzie între cele două etnii, cea sârbă și cea bulgară, având în vedere proveniența lor slavă. Consultând *Catagrafia Doljului de la 1831*⁹, se observă aceeași situație. Puși în fața unor exemple ca: *Neța Sârbu, bulgar; Dumitru Sârbu, bulgar; Penciu sin Petco Bulgaru, sârb; Petcu Sârbu, bulgar; Nicolae Sârbu Cârциumarul, bulgar* ni se pare cu neputință de specificat care dintre persoanele denumite astfel sunt sârbi și care bulgari. Contextul istoric din prima jumătatea a secolului al XIX-lea ne îndreptățește să credem că, datorită faptului că Bulgaria era pașalâc turcesc, etnicii bulgari se declarau voit sârbi sau români pentru a scăpa de înrolarea în armata turcă¹⁰. De fapt, așa-ziii sârbi din Muntenia și din Oltenia sunt bulgari.

În cele ce urmează ne propunem un studiu asupra unui segment din latura sudică a etnicilor bulgari, mai exact asupra bulgarilor din Oltenia.

Fără a avea pretenția unui studiu de caz, cercetarea de față se oprește la analiza antroponimiei în comunitatea bulgărească din municipiul Băilești, județul Dolj. Obiectul observațiilor noastre îl constituie principalele elemente ale sistemului modern de denominație oficială, adică **prenumele și numele de familie**.

1. Prenumele

În general, criteriile care funcționează la alegerea prenumelui sunt cel calendaristic (mai vechi) și cel genealogic (ceva mai nou), la care se poate adăuga și criteriul estetic. Aceste criterii sunt valabile în toate regiunile țării, cu deosebire că în unele locuri predomină cel calendaristic, iar în altele cel genealogic¹¹. În ceea ce privește criteriul estetic, se observă că a câștigat teren mai ales în ultimele decenii. El dă posibilitatea părinților să aleagă un nume copilului după preferințele lor, cu alte cuvinte, aleg ce nume le place. El poate fi considerat ca o inovație în comparație cu cele două criterii tradiționale, ca o noutate care sparge tiparele tradiției.

Conform acesteia (tradiției), copilul poate purta fie numele unuia dintre părinții spirituali, nașii, sau numele unuia dintre copiii nașilor, fie numele unuia dintre părinții naturali sau numele unuia dintre bunici. Se consideră benefic să fie ales un nume hagiografic, în ideea că sfântul al cărui nume îl va purta copilul să-l protejeze pe acesta toată viața.

Și etnicii bulgari se supun aceluiași tradiții ca și românii cu care conviețuiesc în ceea ce privește alegerea numelui de botez.

Având în vedere faptul că populația de etnie bulgară din Băilești este de religie creștin-ortodoxă este firesc ca numele de botez hagiografice să predomină în detrimentul celor laice. Redăm în continuare cele mai frecvente prenume calendaristic-hagiografice masculine întâlnite la eșantionul studiat¹²: *Adrian, Alexandru, Augustin, Constantin, Dumitru, Florea, Gheorghe, Ilie, Ion, Marin, Mihai, Nicolae, Petre, Ștefan,*

⁹ *Monografia județului Dolj. Catagrafia din 1831*, în „Oltenia. Documente. Cercetări. Culegeri”, Craiova, 1944.

¹⁰ Această explicație am primit-o și de la dl. Florea Becherescu, președintele Asociației *Sădeanca* a etnicilor bulgari din Băilești, jud. Dolj, cu prilejul unei discuții pe tema etnonimelor *sârb* și *bulgar*.

¹¹ Vezi și Sabina Teiuș, *Criteriile de alegere a prenumelor în Valea Bistriței*, în „Cercetări de lingvistică”, VII (1962), p. 315-322.

¹² Am folosit ca obiect de studiu listele cu numele membrilor Asociației *Sădeanca* din Băilești, județul Dolj, precum și date obținute în urma anchetei de teren efectuate în localitatea amintită.

Teodor, Trifon, Vasile; iar dintre cele feminine amintim: *Alexandra, Constanța, Elena, Eugenia, Gheorghîța, Ioana, Ileana, Maria, Mihaela, Vasilica*.

Dintre prenumele laice, destul de puține la număr, enumerăm: *Alina, Camelia, Doina, Firu, Lelian, Lorena, Mirela, Oliver, Venus, Viorel, Viorica*.

Alături de aceste nume comune atât românilor majoritari, cât și etnicilor bulgari, se întâlnesc, după cum era și firesc și câteva prenume specific slave cum ar fi: *Alexina, Olga, Sofia, Tatiana*.

Se întâlnesc, de asemenea, ca prenume oficial forme diminutive cum sunt: *Costinel, Dănuț, Florica, Gheorghîța, Ionel, Iulica, Iulică, Mioara, Oprică, Petrișor, Vasilica* sau forme hipocoristice: *Bibi, Costel, Gelu, George, Janeta, Nina, Puiu, Titel*.

Un alt aspect sesizat în studiul prenumelor etnicilor bulgari este acela că și aici, ca de altfel și la populația autohtonă, se observă infiltrații antroponimice de factură modernă. Expunem câteva exemple care ilustrează această afirmație: *Camelia, Castelia, Grațielă, Lelian, Lorena, Margarita, Oliver, Venus*.

Ca un alt element de înnoire în sfera prenumelor consemnăm prezența prenumelor duble, formate din două elemente: *Elena-Alina, Elena-Aura*. După cum se observă primul element este de natură hagiografică, iar cel de-al doilea este preluat din inventarul apusean.

Alăturarea a două sau mai multe prenume nu se face după criteriile lingvistice sau geografice, ci mai degrabă după unele socioculturale și avem în vedere gradul de instrucție al părinților, mediul sociocultural și, nu în ultimul rând, criteriul estetic.

Reîntorcându-ne la tradiție, este necesar să amintim despre un alt aspect al acordării numelui. Este vorba de așa-zisul act al „vanzării”. Acesta se aplică în cazul unei persoane bolnave, pentru a îndepărta soarta rău-voitoare. Atribuirea unui nou nume, a unui nume-mască, are menirea de a-l feri pe purtător de boală, de a înșela moartea; se schimbă numele la copii atunci „când se îmbolnăvesc, fie de *perit*, fie de epilepsie ... ca să nu-i mai găsească și muncească duhul rău”¹³. În trecut existau două moduri de a face această schimbare a numelui: prin botezul a doua oară și prin „vanzarea” unui asemenea copil. Săvârșirea botezului a doua oară a avut loc până pe la mijlocul secolului al XVII-lea, când a fost interzisă de lege¹⁴. Schimbarea numelui prin vânzare nu a fost niciodată interzisă, ea fiind o realitate a credinței populare. Mai mult chiar, ea s-a bucurat de continuitate în timp, fiind întâlnită și astăzi în mediul rural îndeosebi. Pentru a feri copilul de boală și de duhurile rele, mama îl „vindea” unei femei ai cărei copii erau sănătoși și îl „cumpăra” apoi sub un alt nume. Noul nume intra în uzul familiei, apoi în cel al colectivității.

Faptul că bulgarii din Muntenia și Oltenia sunt într-un puternic proces de asimilare se reflectă și la nivel antroponimic, mai cu seamă la nivelul prenumelor. Ei se supun aceluiași tradiții și aceluiași val de inovații ca și populația autohtonă cu care conviețuiesc într-o perfectă armonie. Din această cauză nu este o curiozitate că am întâlnit și aici obiceiul „vanzării”. Este cazul unei familii căreia i-au murit doi copii foarte mici, iar cel de-al treilea, o fată, a fost „vândută” pe teighea, la magazin, și i s-a pus numele Eleonora, după numele proprietarei magazinului. Apoi a mai urmat un alt copil care a murit la scurt timp de la naștere. Pentru următorul copil s-a recurs la actul

¹³ Ch. Laugier, *Sănătatea în județul Dolj. Monografie sanitară*, Institutul grafic „Samitca”, 1910, p. 50.

¹⁴ Economul V. Ursăcescu, *Vechi nume românești de botez*, în „Biserica Ortodoxă Română”, Revista Sfântului Sinod, anul LVII, nr. 11-12, București, 1939, p. 664.

„vânzării”, după același procedeu, copilul a fost pus pe tejghea și „vândut”. Numele pus atunci băiatului a fost Venus. Familia a mai avut apoi un alt copil, care s-a născut sănătos, el nu a mai fost supus „vânzării” și pentru că urma după un altul care a supraviețuit. Ultimul născut a primit numele de Dumitru la sugestia moașei¹⁵.

Eleonora și *Venus* sunt numele oficiale, consemnate în actele de stare civilă. În această situație nu a avut loc o substituție a numelui oficial cu cel obținut în urma „vânzării”, deoarece vânzarea a fost premergătoare botezului și declarării copiilor la forurile locale competente.

2. Numele de familie

După cum era și firesc, există în această comunitate numeroase nume de familie de origine bulgară: *Camen, Colan, Conea, Cruscov, Dilof, Gotovan, Iovan, Milovan, Malden, Mitricof, Nechita, Pencea, Tanciu, Terezieva, Zdrafcu*.

Acestora li se alătură unități antroponimice – nume de familie creații românești obținute prin derivare cu sufixe specific antroponimice atașate la diverse baze.

Cel mai frecvent este sufixul *-escu*, considerat de către specialiști sufix exclusiv antroponimic. Numele în *-escu* sunt întotdeauna nume de familie și sunt mai frecvente în Muntenia și în Oltenia, decât în Moldova, Dobrogea sau Ardeal.

Cele mai frecvente nume de familie, aparținând etnicilor bulgari din Băilești, formate prin derivare cu sufixul *-escu* sunt: *Amzulescu, Becherescu, Cioculescu, Cristescu, Ionescu, Mateescu, Mihăilescu, Pârvulescu, Petrescu, Popescu*. În toate aceste cazuri sufixul se atașează unei baze antroponimice nume de persoană, respectiv: *Amza, Becheru, Ciocu, Cristea, Matei, Mihai, Pârvu, Petre, Popa*.

Alte nume sunt formate cu sufixele: *-an(u): Vlădoianu, Tibreanu, Săceanu, Săpăceanu, Pădureanu, Vădeanu, Dunăreanu, Brașoveanu; -oi(u): Coconoiu, Mitroi - ar(u): Poenaru*.

Se întâlnesc nume de familie care provin din nume de profesii și meserii prin conversiune antroponimică: *Ciobanu, Cojocar, Dulgheru, Militaru, Popa, Rotaru, Untaru, Vișălaru*; și din porecle: *Bivolăni, Babarada, Coadălată, Coconoiu, Crețan, Gata, Pistrîțu, Rusu, Vulpe*.

Multitudinea numelor de familie românești nu reflectă neapărat asimilarea minoritarilor bulgari de către populația majoritară.

Au fost momente în istorie când bulgarii din Băilești nu numai că se declarau români, dar și-au schimbat și numele tradițional cu unul românesc. Un asemenea moment a fost anul 1907, când foarte mulți bulgari și-au schimbat numele de familie pentru a scăpa de represiunile armatei venite să înăbușe răscoala. Într-un document emis în aprilie 1907 de Serviciul Administrației Generale de pe lângă prefectura județului Dolj către Ministerul de Interne se arată că „în comuna Băilești din acest județ, răscoala a fost caracterizată prin cea mai mare sălbăticie, datorită numai bulgarilor românizați din această comună. Cum actualul Consiliu Comunal se compune numai din săteni de origine bulgari, aceasta a fost cauza pentru care absolut nici o măsură nu s-a luat de autoritatea comunală, pentru prevenirea celei mai periculoase răscoală, care a avut loc în județ. Ceea ce este și mai grav, primarul cu întreg Consiliu Comunal prin atitudinea ce

¹⁵ Informator Venus Coconoiu, Băilești, 58 de ani. Obiceiul *vânzării* este destul de răspândit, în localitate existând și alte cazuri similare. Alteori „copilul este așezat în drum și va fi *cumpărat* de prima persoană care trece pe lângă el și care-i va da și noul nume” (vezi Marcela Bratloveanu-Popilian, *Zona etnografică Plaiul Cloșanilor*, București, Editura Sport-Turism, 1990, p. 113).

au avut, aprobau mișcarea consătenilor lor, și uneori au participat chiar și la incendii pentru a-i încuraja. Ca să putem intra într-o complectă ordine avem nevoie de o serioasă administrație; pentru aceea Domnule Ministru vă rog să bine voiți a disolva actualul consiliu comunal și a numi o comisiune interimară ... care să gireze afacerile comunei până la alegerea și instalarea noului consiliu”¹⁶. Înăbușirea răcoalei a fost sângeroasă. Au fost împușcate peste cincizeci de persoane și incendiate numeroase locuințe și acareturi ale bulgarilor. În condițiile date, când armata îi căuta pe țăranii bulgari pentru a-i pedepsi, de frică, oamenii se declarau români, pentru a-și salva viața și averea; mai mult decât atât adoptau și nume de familie românești¹⁷.

Referitor la procesul asimilării populației de origine bulgară de către autohtoni, trebuie spus că orașul este divizat în două părți: partea românească și cea bulgărească. Până în jurul anului 1940 delimitarea era foarte clară și strictă, în sensul că nu se încălcau teritoriile de către nicio parte și nici nu erau permise căsătoriile mixte. După 1940 situația devine mai lejeră, încep căsătoriile mixte, iar relațiile dintre autohtoni și coloniștii bulgari continuă să fie dintre cele mai bune. Și acum există în Băilești patru mari cartiere ale etnicilor bulgari. Acestea poartă câte un nume de grup sau nume de neam: *Gabrovenii* (cei ai căror înaintași își aveau rădăcinile în orașul Gabrovo), *Bechereștii* (format din neamul familiilor Becherescu), *Jivculeștii* (aparținătorii familiei Jivcov) și *Colăneștii* (membrii familiei Colan). Bulgarii din Băilești nu trăiesc izolați în aceste cartiere. Ei se pot regăsi dispersați în orice zonă a orașului.

Etnicii bulgari sunt vorbitori bilingvi, între ei comunică în dialect, cei mai mulți dintre ei nefiind cunoscători ai limbii bulgare gramaticale.

Este necesar de subliniat că asimilarea etnicilor bulgari nu s-a făcut politic, ci de la sine. A fost și este un fenomen care reflectă buna înțelegere dintre cele două etnii, una minoritară, cealaltă majoritară.

Anthroponymy in the Bulgarian Orthodox Communities from Romania

This paper focuses on the antroponymy of the Bulgarian ethnical population from Bailesti, a city from Dolj county.

As an introduction, we present some general data about the Bulgarian population and also the causes of their immigration to Romania.

In our research regarding the antroponymy, an important observation is that it does not differ too much from the Romanian one. In fact, the Bulgarians from Oltenia and Muntenia are under a strong process of assimilation, and this process is reflected also on the antroponimic level.

*Institutul de Cercetări Socio-Umane „C.S. Nicolăescu-Plopșor”, Craiova
România*

¹⁶ O copie a documentului ne-a fost pusă la dispoziție de conducerea Asociației *Sădeanca* din Băilești.

¹⁷ Este cazul familiei Becherescu ai cărei strămoși au adoptat acest nume românesc pentru a se salva în anul 1907.

